

Geçen hafta izlenimleri ulaştıramadık size
özür dileriz...

Bu hafta Eylül projelerinden bir esinti,
sevgili Işıl'ın "rüyalar gerçek olsa" da...
Herhalde eylül projesini katılan herkesin
rüyası şu olurdu, bu seyahat hiç bitmese...

İLKİYAR hemen sınavların ardından yolculuğuna başlıyor,
ilköğretim okulları kapanana kadar
İzmir Aydın ve Denizli'deki YİBOLardaki güzel kardeşlerimizle beraber olacağız...
Projenin gerçekleşmesi için katkı veren anı kitaplığı sahiplerine
malzemelerin taşınmasını 11 yıldır üstlenen Arçelik'e, kargoları taşıyan
Yurtiçi Kargo ya, proje ekibini sigortalayan Yapı Kredi Sigorta ya,
siz destek ve gönül verenlere çok teşekkür ediyoruz...

"2 kitaplığımız hala sahibini bekliyor"
Oyuncak odası, veya bir okulda çocuklara verilecek tüm
hediyeleri sizin adınıza verebiliriz..
saygılarımızla..

İLKİYAR

--

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

RÜYALAR GERÇEK OLSA

Divane âşık gibi

Dolaşır ODTÜ bilim otobüsü yollarda

İLKİYAR senin sebebine

Kaldık Erzurum' da, Ardahan' da, Kars'ta,

Artvin' de, Bayburt' ta, Gümüşhane'de, Tokat'ta.

Hep anlatırlardı Eylül şöyle iyiydi, böyle heyecanlıydı... Neydi ki bu Eylül? Aklımdaki binlerce soru işareti, gözlerimdeki merak ve yüreğimdeki kocaman heyecan proje başlamadan, 1 ay önceden adeta bedenimi, beynimi esir aldı. Ne zamanki ODTÜ bilim otobüsüne bindik, yola çıktık, işte o zaman beni biraz rahat bıraktılar. Daha çok yolumuz var diyordum kendi kendime, sonra başladım bir rüya görmeye... Düşümde, elleri yüzleri güneşten yanmış, şekilsiz kısacık saçları olan köy çocukları vardı. Hepsi gülümseyen, umut dolu, saf ve ışıltılı gözlerle bana bakıyordu. O bakışlarda herşey vardı. "Abla biz okumak istiyoruz" diyorlardı, "biz köyümüzü, annemizi özlüyoruz" diyorlardı, "sen bugün bizim gerçek ablamız, kardeşimiz olur musun?" diyorlardı. Sonra, anlamadığım bir şekilde araya bir

boşluk girdi. Ama sonra tekrar rüya devam etti. Rüyanın sonunda olduğumu garip bir şekilde anlıyordum. Ne mi olmuştu sonunda? Bütün köy çocukları, ellerinde

diplomalarla karşımda bir şeyler söylüyorlardı. Aradan sadece birkaçını duyabilmişim. Abla bak ben doktorum, mühendisim, polisim...

Sonra birden uyandım. Uyanınca rüyanın etkisinden bir süre kurtulamadım. Yine başladı soru işaretleri... O boşluk neydi, yine kafamı kurcalayan soru işaretleri???? Cevabı ararken, çevremde gördüğüm güzel derelerden, patikalardan Erzurum'a yaklaştığımızı hissediyordum. Yaklaşık bir kilometre geçtikten sonra dağ tepesindeki YİBO haşmetini bize belli etmeye başlamıştı bile. Yaklaştıkça, heyecanım kat kat artıyordu doğrusu. Çocukların minik el tutuşlarını, meraklıca bakışlarını, zekice sorularını, köy kokularını hissetmeyeli epey bir vakit olmuştu. Bu arada kafamdaki soru işaretleri de yavaş yavaş canlanmaya başlamıştı sanki. Bu sırada okuldan el sallayan insanlar gördük. Umutlanmıştık çocuklar bize el sallıyor diye. Açıkçası o minik ellerin kucaklayan el sallayışlarını da o kadar özlemişim ki. Okula yaklaştığımızda, kapıda bir öğretmenin bizi gülümseyen yüzüyle ve boyalı elleriyle selamlayışıyla çok mutlu olduk. İşte güzel okul, işte güzel öğretmenler ve işte şirin mi şirin köy çocukları...

Okulların açılmasının ilk günü dolayısıyla çok fazla çocuk gelmemişti. Peki, heyecanımız kırılmış mıydı? Elbette hayır. Hiç o minicik çocukların gülümseyen, sımsıcak yüzlere bakan insanların umudu ve şevki kırılabilir mi? Hiç o köy çocuklarının güneşten yanmış, esmer ellerine dokunan insanların heyecanı azalabilir mi? Aksine, onların o minicik gözlerine bakmak, ellerini tutmak sizi o kadar heyecanlandırır ve mutlu eder ki, o anın hiç gitmemesini dilerseñiz içinizden. O minicik gözlere bakarken, kendinizi gecenin bir karanlığında aya

bakıyormuşsunuz gibi hissedersiniz. O ayın ışığı sizin umutlarınızı karşılıksız bırakmaz, sizi bulduğunuz karanlık yerden kurtarır, sizi aydınlatır. Size güven verir, sizi umutlandırır. O ışığa dokunmak istediğiniz de, başaramazsınız, belki de o anın sihri bozulmasın diyedir, kim bilir...

Daha sonra nerelere, nasıl mı gitmiştik? Sizlere hiç hatırlayamıyorum desem inanır mısınız? Hep hatırladığım şey köy kokulu çocuklar ve kafamdaki soru işaretleriydi. Biz sanki altımızda uçan bir halı var gibi nereye gittiğimizi bilmeden oradan oraya savruluyorduk. Hep uçan halı aniden duruyor, tam biz neredeyiz diye anlamaya çalışırken, etrafı bir sürü köy çocuğu sarıyordu. Uçan halı çocukları görünce, heyecanına yenik düştüğünden olsa gerek, bizi aniden üstünden atıyor, düşürüyordu.

Yine böyle bir düşüş sonrasıydı, o güzel kalpli, sımsıcak bakışlı çocuklar etrafımızı sarmıştı. Gülümseyen sımsıcak gözler yine beni esir almıştı adeta, bakışlarımı başka yöne çeviremiyordum. Gözlerde neler mi vardı? Bir sürü hikâye. Benim için her çocuk bir hikâyeydi zaten. Minicik bir elin bana dokunmasıyla kendime geldim. Kime aitti bu sıcacık el? 8-10 yaşlarında, sarışın, kısacık ve biçimsiz saçlı, gözleri

yeşil-sarı karışımı bir kız çocuğu. Meraklı gözlerle bana bakıyordu. Ardından bir soru geldi. "Abla siz buraya niye geldiniz?" Cevap verdiğimde, ardı ardası kesilmeyen bir sürü soru daha geldi. Gözlerinden o merak bir türlü gitmiyordu. Kafasında bir sürü soru işareti vardı, gözlerinden okunuyordu. Açıkçası o meraklı gözler beni çok etkilemişti. Keşke onun merakı hepimizde olsa değil mi? Biz bu merak sayesinde öğrenmiyor muyduk? Bizi, bilgiye, bilime, doğruya ulaştıran bu merak değil miydi?

Gün içerisinde çocuklarla etkinliklere girip, onlara ellerimizden geldiğince bilimi sevdirmeye çalışıyorduk. Kalan vakitlerde deney yapıp, çocuklarla oyunlar oynuyorduk. Bizler de onlar gibi uçurtma uçuruyor, ip atlıyor, yakan top oynuyorduk, adeta çocukluğumuza geri dönüyorduk. Yani sadece biz mi onlara bir şeyler öğretiyorduk? Onlar da bize, unuttuğumuz çocukluk oyunlarını öğretiyorlardı. Gülümsemeyi, sevmeyi öğretiyorlardı. Mutluluğun aslında çok basit şeylerle bile olabileceğini öğretiyorlardı. Belki de farkında bile olmadığımız, şehirleşen insanın unuttuğu nice güzel dostlukları öğretiyorlardı. Aslında en önemlisi neydi biliyor musunuz? Size, her şeye rağmen, hayatınızda yaşadığınız bütün zorluklara rağmen, hayata karşı ayakta durmayı öğretiyorlardı.

Yine bir öğle arasıydı. Yani çocuklar için günün en sevilen vakti, oyun saati... Birden etrafımı etkinliklerine girdiğim 8-10 tane 1. Sınıf öğrencisi sardı. Hepsi o kadar sevimliydi ki, mini minnacık eller, gözler, kıyafetler. Yemeğe birlikte

gidelim deyince hep beraber yemeğe gittik. Onlara bakınca o kadar tuhaf oluyordu ki içim. Bu minicik eller, tabaklarını götüremezken, imkânsızlıklardan dolayı yatılı okula verilmişti. Oysa bu yaşta çocuk anneye, babaya, sevgiye muhtaçtı. Yemekhaneden birlikte çıkarken, kapıdan bir türlü ilerleyemiyorduk. Niçin mi? Çünkü hepsi kolumda gördüğü en ufak bir boşluğa sarılmaya çalışıyordu. Sağımda 4 çocuk, solumda 4 çocuk. O anda bütün çocuklardan duyduğum tek cümle.... "Hayır, o el benim"... Sizlere o an yaşadıklarımı nasıl anlatabilirim ki? Sanırım ne kadar anlatsam eksik olacak. Keşke bir sürü elim olsa, size verebilsem, keşke bütün kalbim, sevgim sizlerin olsa... Bu minik eller biz gidene kadar kolumu, elimi tuttu, hiç biri bırakmadı beni, ta ki biz uçan halıya binene kadar...

Hatırladığım diğer şey soru işaretleriydi. Sanırım, rüyamdaki o soru işaretlerinin cevabını bulmuştum. O soru işaretleri biz "gönüllülerdik". Belki de bir sözümüz, onların hayatını değiştirebilirdi. Yaptıklarımız, onların davranışlarını etkileyebilirdi. Onların sorularına verdiğimiz cevaplar, onları daha çok araştırmaya, okumaya yönlendirebilirdi. Verdiğimiz sevgi, o minicik elleri

ısıtabilirdi, mutlu edebilirdi. Hediye ettiğimiz bir kitap onları daha çok okumaya itebilirdi...

İzlenimi Arife Hancı'nın "ben de bir çocuğum" şiiriyle bitirmek istiyorum.

*Ben de bir çocuğum, diğerleri gibi
Şefkatle öpülmek, sevilme isterim.
Ellerimden tutsun büyüklerim,
Annesinin yanında bir çocuk görsem,
Kederle dolar, yaşlı gözlerim.
Ben de bir çocuğum diğerleri gibi,
Neşeyle dolup gülmek isterim.
Bir sevgi denizinde,
Açılmak sonsuza doğru.
Ninnilerle, türkülerle büyüme,
Bayramların bayram olduğunu bilmek,
Her çocuk gibi benim de hakkım.
Sıcak bir yuvadır düşlerim,
Ne olur, beni de görün,
Beni de sevin büyüklerim.*

Işıl Oku
ODTÜ Endüstri Mühendisliği 4. Sınıf
Çocuklarımız, her şeyimiz, ilkyar'larımız...
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

